

DEREK PRINCE

HÁROM ÜZENET IZRÁELNEK

A ZSIDÓ TÖRTÉNELEM NAGY TALÁNYÁNAK MEGFEJTÉSE

3 MESSAGES FOR ISRAEL

Originally published in English under the title: Three Messages For Israel, ISBN 0-934920-21-4. Copyright © 1969 by Derek Prince Ministries International, Revised 1976. All rights reserved.

Derek Prince Ministries–International, P.O. Box 19501, Charlotte, North Carolina, 28219-9501 U.S.A.

Hungarian translation is published by permission of Derek Prince Ministries – International. P.O.Box 19501, Charlotte, North Carolina, 28219-9501 USA. All rights reserved. Copyright © Hungarian translation 1998. Derek Prince Ministries – USA

A kiadás a Derek Prince Ministries előzetes engedélyével történt.
A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a Derek Prince Ministries előzetes engedélye szükséges, kivéve rövid idézeteket folyóiratokban vagy elemző cikkekben.

Fordította: Tar Katalin

Lektorálta: Hamar Ildikó, Wintermantel Balázs

Tördelés, tipográfia: Budai Zsolt

Borító: Budai Zsolt, Mizsányi László

Olvasószerkesztés, korrektúra: Budainé Rőcsei Erika, Németh Dorina

Kiadásért felel: Budainé Rőcsei Erika

Nyomdai munkák: Kapitális Nyomdaipari Kft., Debrecen

ISBN: 978-615-5856-02-0

All rights reserved – Minden jog fenntartva.

A Tórából (Mózes 5 könyve) vett részeket a Dr. Hertz J.H. által szerkesztett „Mózes öt könyve és a Haftárak” (Budapest, 1984.) c. kiadványból idézzük, a Tanach (zsidó Biblia) egyéb könyveiből vett idézetekhez a Makkabi Kiadó által 1994-ben kiadott (felelős szerkesztő: Raj Tamás) IMIT – Teljes kétnyelvű (héber-magyar) – Bibliát használtuk. Az újszövetségi idézeteket a Szent Biblia Károli Gáspár bibliafordításából vettük át. Ehhez leggyakrabban az újonnan revideált 2011-es Károli-fordítást használtuk (Veritas Kiadó, 2011.) A zsidó Bibliából idézett nevek mellett zárójelben megjelöltük a Károli Gáspár féle protestáns Biblia-fordításban alkalmazott változatot is (pl. Jesája – Ésaías). Mivel a könyv tisztelettel fordul mind a zsidó mind a nem zsidó olvasók felé, ezért gyakori a kettős szóhasználat. Ezek közül a legsűrűbben a „Jesua” név fordul elő a „Jézus” mellett. „Jesua” (jelentése: Isten megszábadít) az eredetileg használt héber név. Azzal, hogy ezt a szót a hagyományos magyar „Jézus” névvel váltakozva használjuk – s ez talán szokatlanul hat – szeretnénk az olvasóban tudatosítani Jézus zsidó származását, s hogy mindkét név ugyanarra a személyre utal. Ugyanebből az okból fordul elő az „Úr” szó szinonimájaként az „Adonáj” illetve „Isten” neve mellett az „Örökkévaló” is. Jézus édesanyja, Mária neve mellett is szerepel az eredeti héber „Mirjam” elnevezés. A „Krisztus” szó használatát törekedtünk elkerülni. A görög eredetű kifejezés ugyanazt jelenti, mint a héber „Masiach” (‘Felkent’), de sajnos, a kereszténység 2000 éves történelme során ez a szó a zsidóság számára fenyegető és fájdalmas jelentéstöbbletet nyert. Ezért még az újszövetségi idézetekben is a „Messiás” elnevezést használjuk.

Magyarországon kiadja a Logos Nemzetközi Kapcsolatok
Alapítvány és a Derek Prince Ministries – Magyarország, 2018.
www.derekprince.hu

TARTALOM

BEVEZETÉS.....	7
KIRÓL BESZÉL A PRÓFÉTA?	9
1. rész: 52. fejezet, 13-15. versek.....	13
2. rész: 53. fejezet, 1-3. versek.....	21
3. rész: 53. fejezet, 4-6. versek.....	25
4. rész: 53. fejezet, 7-9. versek.....	28
5. rész: 53. fejezet 10-12. versek.....	31
A PRÓFÉTA, AKI MÓZESRE HASONLÍT	53
Mózes gyermekkora.....	56
Jesua (Jézus) gyermekkora.....	56
Mózes jelleme.....	59
Jesua (Jézus) jelleme.....	59
Mózes személyes élményei	61
Jesua (Jézus) személyes élményei	61
Mózes szolgálata	69
Jesua (Jézus) szolgálata	69
MIÉRT SZENVED A ZSIDÓ NÉP?.....	79
NÉHÁNY PRÓFÉCIA A ZSIDÓ BIBLIÁBÓL	101
A SZERZŐRŐL.....	102
DEREK PRINCE KÖNYVEI	105

„Hallgassatok meg engem,
Jehúda és Jeruzsálem lakói,
bízzatok az Örökkévalóban,
a ti Istenetekben és biztosságtok lesz,
bízzatok prófétáiban, s szerencsések lesztek.”
2 Krónika 20,20

BEVEZETÉS

Nem zsidó háttérből származó Messiás követőként meglepődve fedeztem fel, hogy napjainkban a legtöbb zsidó ember valójában nem ismeri a saját prófétáik írásait. A Tórát – Mózes öt könyvét – esetleg ismerik, de azoknak a zsidó embereknek a többsége, akikkel találkoztam, soha nem hallotta a prófétai üzeneteket, amelyeket Szent Irataik őriznek.

Az elmúlt negyven évben szisztematikusan tanulmányoztam a Bibliát. Azt megelőzően filozófia- és logika professzorként dolgoztam.

A Bibliát logikusabbnak tartom bármelyik könyvnél, amit valaha is olvastam. A könyvben található három tanulmányban igyekeztem világosan és egyszerűen feltárni az Írások üzenetét a zsidó olvasó előtt – s minden keresztény olvasó előtt is, aki teljesebben szeretné megérteni azt az örökséget, amit a zsidó Biblia révén kapott.

Ez a könyv először az 1967-es *Hatnapos Háborúra* való személyes reakciómként jelent meg, amikor drámai módon beteljesedett egy prófécia, és Jeruzsálem majd kétezer év után ismét zsidó fennhatóság alá került.

Ez az esemény jelentőségteljes lépésnek tűnt a számomra annak az időszaknak a beteljesedése felé, amelyre Jesua (Jézus) a Lukács 21,24-ben utalt:

„Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól,
míglen betelik a pogányok ideje.”

Imádkozom, hogy könyvemnek ez az új kiadása sokak szemét és szívét nyissa meg az igazság új dimenziói előtt, hogy a zsidó nép újra megismerhesse az Örök-
kévaló áldásának teljességét.

*Derek Prince
Fort Lauderdale,
FL, 1981 február*

KIRŐL BESZÉL A PRÓFÉTA?

Jesája (Ésaiás) 53. fejezetének részletes elemzése

Jesája próféta könyvének utolsó 27 fejezete a 40-től a 66-ig a teljes prófétai üzenetnek egy speciális, jól elkülöníthető részét alkotja.

Bár komoly figyelmeztetés hangzik el a bűnt és annak következményeit illetően, ezeknek a fejezeteknek a legfőbb témája a *reménység*, a *megváltás* és a *helyreállítás*.

Ez az utolsó 27 fejezet természetes módon bomlik 3 egyforma, 9-9 fejezetet tartalmazó részre. Az első csoport a 40-48., a második a 49-57., a harmadik pedig az 58-66. fejezeteket foglalja magába. Mindegyik szakasz komor figyelmeztetéssel zárul: *Isten megbünteti a bűnt*.

A 48. fejezet utolsó verse leszögezi: „Nincs béke – mondja az Örökkévaló – a gonoszok számára.” Az 57. fejezet hasonló kijelentéssel fejeződik be. A 66. fejezet utolsó verse lefesti az ítéletet, amely az Isten ellen vétkezőket fogja sújtani: „mert férgük ki nem hal, és tüzük el nem alszik és undorodássá lesznek minden halandónak.”

A középső 9-es csoport (49-57. fej.) tengelyében van az 53. fejezet. Tehát az 53. fejezet *központi helyet* foglal el Jesája próféciájának utolsó harmadában.

Maga az 53. fejezet 12 versből áll, amelyek szintén magától értetődően 4 egyforma, 3-3 verset tartalmazó csoportba tagolódnak.

Az elemzés teljessége érdekében meg kell jegyeznünk, hogy az 52. fejezet utolsó három verse szervesen kapcsolódik a következő szakaszhoz, mintegy bevezetve azt. Ily módon a teljes üzenetet az 52. fejezet utolsó három verse és az 53. fejezet 12 verse hordozza. Az összesen 15 vers 5 alegységre bomlik, melynek mindegyike 3-3 verset foglal magába. Az 5 alegységen belül az 53. fejezet 4., 5. és 6. verse foglal helyet a középpontban.

E kijelentés 15 bibliai versének teljes üzenete *egy bizonyos személyre* koncentrál, akinek rettenetes szenvedéseiről és végső diadaláról olvashatunk itt részletes leírást.

Először az 52. fejezet 13. versében Adonáj (az Úr) „szolgám”-ként mutatja őt be, és az 53. fejezet vége felé, a 11. versben újra „szolgám”-ként jelenik meg. Mindazonáltal nem tudjuk meg sem a nevét, sem életének idejét vagy helyét.

Ez azt eredményezte, hogy Jesája könyvének értelmezői rengeteg különféle elmélettel álltak elő a leírt személy kilétét illetően. Azonosították őt többek között Ábrahámmal, Mózással, Dáviddal, magával Jesája prófétaival illetve a zsidó nép egészével is. Azonban ezek közül egyik értelmezés sem egyeztethető össze azokkal a részletezett tényekkel, amelyeket ez a prófécia felsorakoztat.

Az Újszövetségben az Apostolok cselekedeteinek 8. részében arról olvashatunk, hogy Filep az evangélium hirdetése során találkozott egy bizonyos etiópiai komornnyikkal, aki szekéren Jeruzsálemből Gáza felé tartott.

Ez az ember hangosan olvasta a Jesája-tekerccset, és épp az 53,6-7. verseinél járt, melyek így szólnak: „mint bárány, mely mészárszékre vitetik...”

A komornnyik beismerte Filepnek, hogy segítségre van szüksége ahhoz, hogy helyesen értelmezhesse ezt a szakaszt. Egész pontosan azokra a szavakra célozva, melyeket olvasott, ezt kérdezte: „...kiről mondja ezt a próféta? Magáról-e, vagy másvalakiről?”

Ezekkel a szavakkal a komornnyik rátapintott a leglényegesebb kérdésre, amelyet helyesen kell megválaszolni ahhoz, hogy megérthessük a Jesája 53 próféciáját.

Kire utal a próféta? Magáról beszél vagy másvalakiről? Ha nem magáról, akkor ki ez az ember?

Filep kételkedés és habozás nélkül válaszolt a kormor nyik kérdésére. Az Apostolok cselekedetei 8,35 tanúságtétele szerint: „Filep pedig száját megnyitván és elkezdvén ezen az íráson, hirdette neki *Jézust*.”

Filep és a korai Messiás-hívő közösség vezetői mind hagyománytisztelő zsidók voltak. Gyerekkoruktól fogva ismerték a *Jesája* 53. fejezetét.

Ugyanakkor személyesen ismerték Jézus (Jesua) életének eseményeit és halála körülményeit.

Mindannyian egyetértettek abban, hogy a *Jesája* 53-ban leírt férfi nem más, mint *Jesua* (Jézus).

Mindenki, aki tiszteli a Bibliát és annak próféciáit, legyen az zsidó, vagy nem zsidó, köteles komolyan elgondolkodni ezen a meggyőződésen, amit a korai Messiás-hívő közösség valamennyi zsidó hívő tagja és az Újszövetség minden írója vallott.

Ennek a leglogikusabb módja, ha *Jesája* próféciáját versről versre nagyító alá helyezzük, és megvizsgáljuk, hogyan vonatkoztathatók a *Jesája* által tett kijelentések *Jesua* életének ismert történelmi tényeire.

Eljárásunk a következő lesz: Hogy vizsgálódásunkat a lehető legszisztematikusabban tudjuk elvégezni, a 15 verset öt, 3 verses szakaszra fogjuk bontani, és ezeket az egységeket külön-külön, sorrendben fogjuk elemezni.

A Tórából (Mózes 5 könyve) vett részeket a Dr. Hertz J. H. által szerkesztett Mózes öt könyve és a Haftárak c. kiadványból idézzük, a Tanach (zsidó Biblia) egyéb könyveiből vett idézetekhez a Makkabi Kiadó által 1994-ben kiadott (felelős szerkesztő: Raj Tamás) IMIT – Teljes kétnyelvű (héber-magyar) – Bibliát fogjuk használni. Az újszövetségi idézeteket a Károli Gáspár Biblia fordításából vesszük.

Ahol szükséges, ki fogjuk ezeket egészíteni zárójel közé tett pontosabb vagy modernebb kifejezésekkel vagy más apróbb változásokkal.

1. rész: 52. fejezet, 13-15. versek

13. „Ímé, boldogulni fog az én szolgám,
fölmagasodik és fölemelkedik,
és magas lesz nagyon.

14. Valamint eliszonyodtak rajtad sokan – annyira
eltorzított, nem is emberi volt az ábrázata,
és alakja nem olyan, mint az ember fiaié,

15. akképpen megdöbbent (vagy meghint)
sok nemzetet, miatta királyok zárják el szájukat:
mert ami nem beszéltetett el nekik, azt látták,
és amit nem hallottak, azt észlelték.”

A 13. vers bemutatja *azt* a férfit, aki az egész további prófécia tárgya lesz. Az „Ímé” szó azonnal erre az emberre irányítja a figyelmünket. Az „én szolgám” kifejezés úgy mutatja be őt, mint akit *odaszenteltek*, és mint aki *odaszánta* magát Adonáj (az Úr) szolgálatára, aki Maga ismeri őt el ebben a hivatalában.

A „boldogulni fog” kijelentés jelzi, hogy ez a személy sikeresen és hiánytalanul véghez fogja vinni az Úr akaratát.

A Jesája 42. fejezetének 1. versében ugyanaz a kifejezés: „Íme, az én szolgám” szerepel, és az Újszövetségben a Máté szerinti evangélium 12. fejezetének 18. versében ezt a kifejezést közvetlenül *Jesúára* alkalmazzák. Ily módon Adonáj (az Úr) szolgáját, *akire* Jesája utal, *Jesúával* azonosítják.

Jesua maga így beszélt a földi szolgálatáról: „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem. (János 6,38)

Szolgálatának befejezésekor így szólt az Atyához: „elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy elvégezzem azt.” (János 17,4)

Jesua földi szolgálata során az Atya két alkalommal is bizonyosságot tett a mennyből Jézus szolgálata mellett:

„Ez amaz én szerelmes fiam,
akiben én gyönyörködöm.”

Máté 3,17; 17,5

Ily módon Adonáj Jesuát, az Ő szolgájaként állítja elénk, aki tökéletesen betöltötte az Úr akaratát, és akit nyilvános elismerésben részesített.

A 13. vers második része azt írja le, hogy Adonáj (az Úr) *föl fogja őt emelni*. Az írásmagyarázók ezekre a szavakra a következő értelmezést nyújtják: „fölmagasodik” = magasabbra kerül, mint Ábrahám, „fölemelkedik” = magasabbra kerül, mint Mózes, „magas lesz nagyon” = magasabbra kerül, mint az angyalok.

Más szóval ennek a szolgának Izrael nagy ősatyái fölé, *sőt*, minden teremtetten lény fölé kell emeltetnie.

Az Újszövetség világos leírást ad arról, ahogy az Úr felmagasztalja Jesuát:

„... feltámasztotta (Isten) őt (Jesuát) a halálból,
és ültette őt a maga jobbára a mennyekben,
felül minden fejedelemségen, és hatalmasságon
és erőn és uraságon és minden néven,
mely neveztetik nemcsak e világon,
hanem a következendőben is...”

Efézus 1,20-21

„Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet
ajándékozott neki, amely minden név fölött való.”

Filippi 2,9

A 13. versben leírt felmagasztalás után a 14. versben következő kép teljesen ellentmond annak, amire a természetes észjárás számítana. Ez a kép a fizikai kínoknak olyan iszonyatos mértékét tárja elénk, ami felismerhetetlenné torzítja a szenvedő férfi emberi külsejét. Ezért mindenki elborzad, aki szemtanúja ennek.

A leírás, amelyet az Újszövetségben olvasunk Jesua szenvedéseiről, tökéletesen megfelel ennek a képnek. Jesua gyötrődése a Gecsemáné kertjében kezdődött, ahol olyan haláltusában imádkozott, hogy „verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott a földre.” (Lukács 22,44)

Majd a főpap házában a szolgák, akik Jézust őrizték, „Akkor szembeköpdösték, és arcul csapdosták (öklükkel az arcába vágta), némelyek pedig botokkal verték.” (Máté 26,67)

Ez megfelel a Mikha (Mikeás) 4,14-ben olvasható próféciónak, amely így szól:

„...Vesszővel verik orcáján Izrael bíróját.”

Ezután egy római katona megkorbácsolta Jesuát (Máté 27,26). A római korbács, amely kilencágú, és minden ága egy fém- vagy csontdarabban végződik, harminckilencszer sújtott le a hátára nem pusztán mély sebeket hasítva, hanem leszaggatva az eleven húst úgy, hogy az alatta levő izmok és csontok láthatóvá váltak.

Erről prófétai szó hangzott el a Jesája 50,6-ban is, amely így szól:

„Hátamat odaadtam az ütőknek
és orcáimat a tépőknek,
arcomat nem rejtettem el gyalázásoktól
és köpéstől.”

Ezt követően a római katonák „tövisből fonott koronát tőnek a fejére, „....Aztán leköpdösték, elvették tőle a nádszálat, és a fejéhez verdesték.” (ld. Máté 27,29-30)

Ezzel a korona hegyes töviseit erősen belemélyesztették Jézus fejébe, és a mély szúrásokból vér csorgott az arcába, amelyet már amúgy is összeszabdaltak a botütések meg az ökölcsapások, és eltorzítottak durva kezek, amikor csomókban tépdesték ki a szakállát.

Ezután Jesuát a Golgota hegyére hurcolták, és felsegeztek egy keresztre (Máté 27,33-35).